

sko „neohrožení“, pronikla přes Appalache po indiánských stezkách až k Mississippi. Měli za to, že by se tam někde mohl nacházet vodní tok vedoucí k oceánu, který by tuto část země propojil s ohromným územím, které na jihovýchodě a při pobřeží Pacifiku mezitím probádali Španělé, a to včetně dnešního Texasu a Kalifornie.

Spojené státy v té době ještě zdaleka neměly pevné postavení, a pokud by se spokojily se svými tehdejšími hranicemi, jen sotva by se z nich kdy stala velmoc. Občané nového státu měli sice již přístup k řece Ohio, nacházející se kousek na západ od Appalačí, ale ta vedla jen k Mississippi, jejíž západní břeh ovládali až k New Orleans Francouzi. To jim dávalo kontrolu nad americkým obchodem mířícím z Mexického zálivu do Starého světa a také nad rozlehlým územím směřem na západ, které dnes známe jako centrální oblast Spojených států. V roce 1802, rok poté, co se ujal úřadu prezidenta, Thomas Jefferson napsal: „Na tomto světě existuje jediné místo, jehož držitel je našim přirozeným a zřejmým nepřitelem. Je to New Orleans.“

Držitelem onoho místa byla Francie, která tudíž představovala problém. Řešením však kupodivu nebyla válka.

Roku 1803 si Spojené státy kontrolu nad celým územím Louisiany od Francie odkoupily. Byl to pás země, který se od Mexického zálivu prostíral směrem na severozápad až k pramenům přítoků Mississippi ve Skalnatých horách. Rozloha tohoto území byla taková, že by se tam dohromady poskládalo dnešní Španělsko, Itálie, Francie, Velká Británie a Německo. Jeho součástí bylo navíc i povodí Mississippi, jehož řečištěm se vinula americká cesta k velikosti.

Odkoupením Louisiany, která je stála něco přes 15 milionů dolarů, Spojené státy jedním tahem pera zdvojnásobily svou rozlohu a staly se pánem největší vnitrozemské vodní přepravní sítě na světě. Jak poznamenal historik Henry Adams: „Spojené státy nikdy nezáskaly tolik za tak málo.“

Širší povodí Mississippi má větší kilometráž splavných vnitrozemských vodních cest než zbytek celého světa dohromady. Nikde jinde nenajdete tolik toků, které by nepramenily nijak zvlášť vysoko v horách a zároveň by přes obrovské vzdálenosti hladce plynuly až k oceánu. Sama Mississippi, jež tvoří páteř tohoto říčního systému,

pramení poblíž Minneapolis a ústí do Mexického zálivu, který je odsud skoro 3 000 km. Řeky se tudíž nabízely jako přirozené prostředky stále čilejšího obchodu: vedly do velkého přístavu a umožňovaly široké nasazení lodní dopravy, která byla (a stále zůstává) mnohokrát levnější než přeprava po silnicích.

Američané nyní měli strategickou geografickou hloubku, obrovskou plochu úrodné země a nemuseli se kvůli obchodu spoléhat jen na přístavy podél Atlantiku. Rychle přibývalo cest z východu na západ, jež nová území provazovala s východním pobřezím, a řídice osídlené oblasti ve vnitrozemí zase ze severu na jih spojoval říční systém. To vše přispívalo k tomu, že se Amerika utvářela jako jednotná entita.

V té době se již rodil pocit, že se tato země stane obrem, kontinentální mocností. Američané se tlačili dál a dál na západ, ale po očku pokukovali také na jih a přemítali, jak zabezpečit svůj korunní šperk – řeku Mississippi.

Britové v roce 1814 odtáhli a francouzská Louisiana byla v amerických rukách. Teď šlo už jen o to, jak vystrnadit Španěly. Žádný velký oříšek to nebyl. Španělsko bylo vyčerpané evropskými válkami s Napoleonem; Američané vytlačovali na španělskou Floridu indiánský kmen Seminolů a Madridu bylo jasné, že záhy po nich dorazí i američtí osadníci. V roce 1819 postoupili Španělé Floridu Spojeným státům, které tak získaly další rozsáhlé území.

Odkoupení Louisiany dalo Spojeným státům vnitrozemí, ale Transkontinentální smlouva z roku 1819 jim přinesla cosi, co mělo téměř srovnatelnou cenu. Madrid přistoupil na to, že USA mají právo na veškerá území směrem na západ nad 42. rovnoběžkou (která dnes tvoří hranici Kalifornie a Oregonu), zatímco Španělé budou kontrolovat teritorium na jih od této rovnoběžky a na západ od stávajícího amerického území. Spojeným státům tím spadl do klína přístup k Pacifiku.

Věština Američanů si v té době myslela, že tím hlavním vítězstvím, které jim smlouva z roku 1819 přináší, je nabytí Floridy. Ministr zahraničí John Quincy Adams si však do deníku poznamenal: „Získání jednoznačné hraniční linie [směrem k Pacifiku] otevírá velkou epochu naší historie.“